

potestas solum pertinet ad personalem Maiestatem; eaque praesupponit Rempublicam constitutam. Nil autem potest Princeps utcumque summus, contra Reipublicae constitutionem: Pariter ut homo seipsum interficere seu destruere nequit. Hoc enim impotentiae magis, quam alicui potestati adscribendum esset. Sicque Maiestas realis perficit personalem, & ideo non subiectio, sed potius perfectio existit: neq; propterea humanae libertati aliquid decedit, quod homo prohibetur occidere se, aut etiam sine causa alios quoscunque.

VII. Sic Regni Maiestas, Iurium dignitatis, Lancelot. Conrad. *templ. iudic. 1. cap. 1. § 4. fol. 454.* & territorii impedit alienationem. Nicol. Bethius *tract. de pact. familiar. illust. fol. 72. & c.* Heigius *part. 1. quest. 19.* Moditius, *in decis. §. plebiscitum. dubit. 95.* Iohann. Savaronn. *de la souveraineté du Roy. part. 1. fol. 20. & c.* Barthol. Musculus, *disput. de confraternitat. th. 20.* Anton. Godofred. *disput. feud. 9. th. 6.* Dn. Bachovius ad Treutlerum, *disput. 2. th. 3. lit. F. tom. 1. fol. 53.* Dn. Lather *de censu lib. 1. cap. 17.* Bartholom. de las Casas, *tract. hac de question. sing. ego de Arar. cap. 2. & 6. ut & tract. de appellat. cap. 2. num. 16. fol. 61.* Neque inviti alienari subditi, Cravet. *consil. 241.* aut Vasalli; nec item subditi aliis inferdari possunt. Cardinal. Tusch. *lit. F. conclus. 125.* Hincque etiam in commissum cadere dicitur Regnum, si Princeps se subditum constituat alterius, hoc est, si Regnum, quod liberum à maioribus & populo sibi traditum accepit, alienae ditioni mancipaverit, seque cum Regno (ut Iohannes Balliolus Scotus Eduardo I. Angliae Regi, se submitit, Buchananus, *rer. Scotticar. lib. 8. in Balliol*) extraneae Maiestati subiecerit, Guilielm. Barclai. *de Reg. lib. 3. in fin.* Sanè talis Princeps, etiamsi hoc ea non fecerit intentione, ut Rempublicam everteret: tamen quia illud, quod principalis essentiae præcipuum est, perdidit, (nempe quod recognoscendo superiorem, in Regno amplius non est summius, nec solo Deo inferior) hoc ipso facto seipsum destituit, & desinit esse Princeps. Proinde non immerito, maiorisque cautionis ergo, Iura Regni sui, & honorem coronae illibata servaturos Hungariae Reges; *c. intellecto. 33. extr. de iure iur.* ipsique Imperatores Romani & plerique alii Principes speciatim promittunt. vid. omnino Marquard. Freher. ad Petr. de Andlo. *2. cap. 8. fol. 187. lit. b.* Primumq; fuisse Lotharium Saxonum Imperatorem, notat Leheman. *lib. 5. cap. 45.* qui auro vendiderit Imperii Iura: Sed certe, quod sine magno discrimine non potuit servare, alienavit: eique iniquior videtur esse Dn. Lehmannus, quod is Imperator Clericis æquior fuit. Commendatque Carolum V. Imperat. Thüanus *lib. 4. m. fol. 82.* quod candidè responderit, Paulo III. Pontifici Maximo de Parma & Placentia: Eas Civitates si ad Imperium pertinerent, non posse se in ditionis